

mod dem, som retter Beskyldninger mod en Del af Færøernes Befolkning eller et vist Parti for at arbejde paa at fjerne Færingerne fra Danmark. Formaalet er meget smukt, men jeg tror ikke, at den højtærede Minister har været meget heldig med at fremme det, jeg tror, at det Telegram, han sendte den 15. Marts, hos den ene Del, og tilsyneladende den større Del, af Befolkningen har vakt en meget stærk Bitterhed mod Ministeriet, en Bitterhed, som kan faa skæbenvangre Følger, hvis man ikke, som jeg sagde før, kan gøre Færingerne opmærksomme paa, at det er Ministeriets egen Politik, men ikke det danske Folks Politik.

Jeg sagde før, at dette Telegram var uden Sidestykke, og det tror jeg er rigtigt, jeg har i hvert Fald i min parlamentariske Praksis, som jo ikke er saa kort, og som er gaaet gennem mange meget stærkt bevægede Tider, ingen Sinde oplevet, at en Minister gennem en underordnet Embedsmand har givet Anvisning til Vælgerne paa, hvem de skulde stemme paa.

Og naar det blev sagt af det ærede Medlem, der talte først (C. C. Andersen), at Sagen behøvede ikke at oplyses, for den var tilstrækkelig klar, og det havde det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) sagt i Foraaret, da vi drøftede Dagsordenen, saa vil jeg dertil svare — jeg ser ikke, at det ærede Medlem er til Stede —, at det, der da var Tale om, nemlig en Misbilligelse af dette Telegram, det var tilstrækkelig klart, deri har det ærede Medlem for 2den Kreds fuldstændig Ret. Men der vil nok være en hel Del mere at oplyse, er jeg tilbøjelig til at tro. Jeg tænker mig, at dette Telegram overfor denne Beslutning af de færøske Embedsmænd, saa snart de havde faaet Telegrammet, om telegrafisk at anmode om deres Forflyttelse eller Afskedigelse har virket overfor dem som den Draabe, der fik Bægeret til at flyde over. Men der er, som sagt, sikkert adskilligt foruden, som der kan være Anledning til at undersøge, for at man kan se, hvorledes Forholdene der ligger. Det er dette, man ønsker at gøre, og det vil saa vise sig, hvad der kan komme ud af det, og hvad man kan naa derved, om der muligvis derefter skulde være mere for Rigsdagen at foretage i denne Sag.

Jeg skal altsaa fremdeles anbefale, at man stemmer for Beslutningen om at nedsætte en Kommission.

Den højtærede Minister sagde, at der i nogle Blade havde staaet nogle Artikler, som gik meget vidt i Retning af, at beskyldte Selvstyrepartiet, eller nogle af dets

Ledere i hvert Fald, for at arbejde for Færøernes Løsrivelse fra Danmark. Jeg maa tilstaa, at dette er mig ubekendt. Jeg har ikke noget med disse Artikler at gøre, jeg kender ikke noget til dem. Jeg har særlig ikke noget som helst Ansvar for, hvad der staar i „Fyens Tidende“, og det er ikke altid, at jeg læser, hvad der staar i dette Blad. Det kan godt være, at der har staaet saadanne Artikler, men den højtærede Minister maa ikke sætte mig i Forbindelse dermed, for jeg har intet dermed at gøre.

Justitsministeren (Zahle): I „Fyens Tidende“ for 11. Marts d. A. findes der i en Artikel følgende Bemærkning om Selvstyrepartiet paa Færøerne: „De ynder ikke, naar de optræder udenfor deres egne Enemærker, at man tillægger dem Løsrivelsesbestræbelser, men et vist almindeligt Slægtskab imellem dem og de islandske Løsrivelsesmænd lader sig dog neppe fornægte“. Og der staar om daværende Folketingsmand Edward Mortensen, at han „tilhører Selvstyrepartiet og er en af dets mest fanatiske Agitatorer“. Dette er en Beskyldning mod Selvstyrepartiet paa Færøerne, som ganske utilsløret gaar ud paa, at det tilstræber Løsrivelse fra Danmark, og at daværende Folketingsmand Edward Mortensen er en af de mest fanatiske Agitatorer for dette Standpunkt. Jeg fandt en saadan Udtalelse, fremsat herude, for at være af en saadan Beskaffenhed, at den maatte krænke og fornærme den ene Halvdel af den færøske Befolkning i saa høj Grad, at jeg maatte søge, saa meget som jeg kunde, at afbøde den Skade, som deraf vilde følge. Derfor fremkom der fra mig den 15. Marts — den nævnte Artikel efterfulgtes nemlig af en Artikel den 14. Marts — en i „Fyens Vestroblad“ fremsat offentlig Udtalelse, som imødegik de Beskyldninger, som var fremsatte i „Fyens Tidende“, hvilket Blad det ærede Medlem dog staar meget nær. Jeg benyttede med det samme Lejligheden til at fremsætte en Udtalelse, som jeg skyldte at fremsætte overfor Amtmanden, om, at jeg ansaa hans embedsmæssige Indberetninger for troværdige. Han kan naturligvis tage fejl, han har ogsaa taget fejl i embedsmæssige Indberetninger, men taget fejl, tror jeg, i god Tro, og naar Rigtigheden af, hvad han indberettede, ikke var modbevist, troede jeg paa Rigtigheden deraf. Det sagde jeg med det samme, og da jeg nu havde fremsat en sammenhængende Udtalelse, telegraferede jeg det hele op til Amtmanden. Hvad jeg havde fremsat